

Fatıma

Zamanüstü Bir Dönüşün
İz Bırakan Romanı...

Fatma Zehra Fidan

Fatma Zehra Fidan

Anamur'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini bu şirin sahil kasabasında tamamladı. Yazı serüvenine dokuz yaşında başlayan yazarın ilk hikâye kitabı "Yetim" on yaşındayken yayınlandı. Yazı ve hikâyeleri çeşitli dergi ve gazetelerde yayınlanan yazar, yazı hayatına uzun bir süre ara verdi. Yılların, yüreğinde biriktirdiklerini okuyucularıyla paylaşmak üzere tekrar kaleme sarıldı.

Çeşitli sivil toplum örgütlerinde gönüllü eğitim hizmetlerinde bulunan yazar, özellikle gençlerin dünyalarına girmekten ve hayat yolculuklarında onları yüreklendirmekten, çok farklı bir mutluluk duyuyor.

Hayatı, insanın kendisini gerçekleştirme fırsatı olarak tanımlayan yazarın ilk romanı "Beni Affeder misin Sevgili?", kocası tarafından aldatılan bir kadının hikâyesini anlatıyor. Bu çalışmasında aşka, evlilik ilişkisine ve sadakat kavramına değişik bir açıdan yaklaşan yazar, okuyucuya farklı bir perspektif sunuyor.

Yazarın eğitim sürecinde edindiklerini, yaşam felsefesi ve inançlarıyla yoğurarak yazdığı "Fatima" yazarın ikinci romanıdır.

Oldukça yorucu geçen bir günün ardından, bedenime yerleşmiş sızıları atıp, eski enerjime kavuşmak istercesine koltuğuma oturdum, dışarıyı seyrediyordum. Güneş, kenti aydınlatan ışıklarını da yanına almış, başka diyarlarda açmak üzere çoktan yola koyulmuştu. Onun bizi terk etmesinden dolayı sevinir gibiydim. Çünkü akşamın olması, günlük koşuşturmaların sona ermesi, belli bir sessizliğin ve sükunetin kendi iç dünyamda ve bir bakıma evimde hakim olması anlamına geliyordu.

Yorgunluğum yalnızca bedenime ait değildi. Bedenim, evimin ve çocuklarımla donanımlı bir şekilde tertip ve düzene kavuşması için koştururken, ruhum da farklı soruların cevapları peşinde yılmak bilmez bir tempo ile iş başındaydı. Yapmakla sorumlu olduğumu düşündüğüm işlerin yapılması esnasında işleyen, yorulmuş görünen tek bedenim; etrafımdaki insanlarca da çağırıldığım tek ismim vardı. İsmimle, cismimle ben vardım, birdim ve tektim. Görünürde, böyle bir gerçekliğin kabulü, kaçınılmaz gibiydi

ama ben kendimi her zaman ve mekanda bir ve tek hissetmiyordum. Tamam ben, duygularım, karakterim, düşüncelerimle bir insan, bir kadındım ama bu birlik içerisinde o kadar çokluğa sahiptim ki, bu çokluğu yaşarken doğurgan bir vasıfla roller üretiyor, bu rolleri, korkunç bir adanmışlıkla yaşıyordum.

Aslında, söz konusu durum yalnızca benim için geçerli değildi. Bütün insanlar, birileri tarafından belirlenmiş rolleri, farkında olarak veya olmayarak üstlenip oynuyorlardı. Bu oynama sırasında, rollerini ne kadar benimsedikleri ya da ondan memnun olup olmadıkları pek bir önem taşımıyordu. Rollerin sunumunun yapıldığı sahne o kadar geniş içerikliydi ki, seyircilerle oyuncular birbiri içine girmiş gibiydi. Daha doğrusu, kim oyuncu, kim seyirci belli değildi ve bunun ayırımıyla da ilgilenen yoktu sanki. Ya da, başka bir yerlerden, başka bir şekilde seyredilip edilmediğimiz de umurumuzda değildi.

Hafta sonu tatilimin bir gününü evimin işlerine ayırıyordum. Hafta içinde inanılmaz bir zevk ve adanmışlıkla yerine getirdiğim öğretmenliğim, evimden içeri girerken beni bırakıyordu. Hatta, okul kapısından çıktığım ilk dakikalardan itibaren beynimde, akşama hazırlanması gereken sofrayla ilgili planlarım yer alıyordu. Bütün gün beni özleyen ve çeşitli sorunlarını anlatmak için yolunu gözleyen çocuklarımın sabırsız tavırları karşısında, okul kapısında bıraktığım mesleğimi çoktan unutup, tam bir anne oluyordum. Okulda mesleğimin içine giren, yer yer arkasına geçen annelik duygum, evimde her şeyin önündeydi artık. Bütün doğallığı ve vericiliğiyle benden taşan anneliğimi, onu sabırsızlıkla soğurmayı bekleyen yavrularıma özgürce sunduğum mekandı evim.

Bu anlamda, başkalarına kapalı tuttuğumuz kapıların ardında, öyle sırlar paylaşılır, öyle çocuksu sahneler yaşanır ki, bu paylaşımın ve özel oluşun adına, rahatlıkla “cennet” diyebilirdik. Öte yandan, yaşadığımız mekanın insanca yaşanılabilir halde olması için, haftada tam bir günümü ayırmak durumundaydım. Evimin haftalık temizliğini yapmak için süpürgeyi veya yer bezini elime aldığım anda içine girdiğim kimlik ve oynadığım rol, hemen başkalaşmaktaydı. Tüylerini yolarcasına halıları silerken, parkelerin tozunu “bal dök yala” diyebilecek kadar temiz olması için alırken, pantolonların paçalarını ve gömleklerin kollarını çift çizgisiz ütülemeye uğraşırken, ben tam bir hizmetçi, temizlikçiydim. Evimin, yuvamın, çocuklarımın hizmetçisi...

Temizlik işlerinde kullandığım parfümlü temizleyicilerin kokusunun her köşeye sinmesini sağlamak için silinmedik köşe bırakmazken, bedenimi işleten ruhumda, o sırada ne mesleğim baskın olurdu ne de anneliğim. Yine bir kadın, bir anne, bir öğretmendim ama o anda her şeyden önce bir temizlikçiydim; işini çok iyi yapması gereken bir temizlikçi. Boynuma taktığım bu etiket, beni asla rahatsız etmezdi. Beni asıl rahatsız eden şey, o etiketi taktığım sürece, gerektirdiği gibi davranmamaktı. Ütüyü çift çizgisiz yapamamak, lavaboyu iyice parlatamamış olmak, görünmeyen bir yerlerde bir şeyleri pis bırakmış olmak rahatsız ederdi beni.

Bu hafta sonunda da, büründüğüm kimliğin gerektirdiği rolü, yapabildiğim en iyi şekilde yaptıktan sonra, karşı komşum iki laf etmek için ziyaretime gelmişti. Apartmanımıza taşınalı bir buçuk yıl olmuştu ve ben, bütün bir okul dönemi boyunca çalıştığım daha doğrusu kendimi öğren-

cilerime adadığım için, komşularıyla pek tanışamamıştım. Bazıları sıkı bir komşuluk ilişkisine girmişler, kendi aralarında altın ve kahve günleri bile düzenlemişlerdi. Onlardan pek uzak kaldığımı düşünen karşı komşum, ani bir kararla ziyaretime gelmişti. Zaten koyu bir yorgunluk çayı demlemiştim. Sehpanın üstünü Allah ne verdiyse doldurmuş, hemen sevecen bir ev sahibesi rolüne bürünmüştüm.

Bugünlerde, sanırım bu rol meselesine çok fazla takmıştım. Kendimi çok fazla dinliyor, hareketlerimi çok yavaş gözetliyordum. Karşı komşumu kapıda karşımda görünce çok şaşırılmış, aslında çok yorgun olmama ve ayaklarımı uzatarak demli bir yorgunluk çayı içmek isteme rağmen, sevecen bir tavırla komşumu buyur etmiştim. İşte burada da ideal bir ev sahibesiydim. Programımda ansızın gelen bir misafiri ağırlamak olmamasına rağmen, hemen rolümün içine girmiş, günlerdir komşularımın yolunu gözlermiş gibi bir heyecana bürünerek, “Ne iyi ettiniz de geldiniz, inanın beni çok sevindirdiniz” gibi laflar etmiştim.

İçimde konuşup duran öteki yanım ise, benim ne kadar riyakar biri olduğumu tekrarlayıp duruyordu. Onu dinlemeden edemiyor, hatta bir taraftan da ona cevaplar yetiştiriyordum! “Ne deseydim yani? Tam da gelecek zamanı buldunuz. Şurada kendi kendime bir yorgunluk çayı içecektim, onu da bana çok gördünüz mü deseydim? Hem o kadar da yanlış değil söylediklerim. Kadıncağız ne kadar da iyi niyetli. Benimle tanışmaya, beni içlerine katmaya gelmiş. Bedenim yorgun ve kimseleri istemiyor olsa da ruhum bu jestten oldukça memnun, hatta mutlu.”

Söylediklerimde gerçekten samimiydim ve içimdeki bunu biliyordu. Samimiyetim hatırına, tamamıyla olmadı-

ğını söyleyemeyeceğim riyakarlığımı affetti ve sustu. Karşı komşum Neriman Hanım, benden çocuklarının okuluyla ilgili birtakım malumatlar aldıktan sonra, istediği konularda onu bilgilendirirkenki adanmışlığıma bakıp bana iyice ısınmıştı. Kim bilir, belki de beni, kimseleri beğenmeyen, burnu büyük biri zannediyordu. Beraberliğimizin ilk dakikalarında farklı biri değil de, yalnızca onlardan biri olduğumu anlamış olmalıydı. Zaten karşılıklı sohbetimiz sırasında rotayı onun eline vermiş, memnuniyetle gösterdiği yolu takip ediyordum. Onu rahat ettirmenin ve onu en kısa yoldan tanımanın gereği buydu.

Komşum çok hamarat bir ev kadınıydı, üstelik çok da tutumluydu. Köydeki annesinin yetiştirdiği sebzelerden yaptığı konserve, salçalar, tarhana ve dışarıya parayla yaptığı el işleri bunun en iyi kanıtıydı. Oldum olası konserve, uzak durmuştum. Bu alanda tamamıyla bilgisiz ve konunun acemisiydim. Birçok kere, konserve, zehirlenenleri duymuştum ve böyle bir hata yapmak ihtimalini asla göze alamamıştım. Komşum bunu duyduğunda, duruşunu daha da dikleştirerek yüzüme baktı. Belli ki yaptığı işten gurur duyuyordu. Kendine duyduğu sınırsız güvenle şöyle dedi:

– Yıllardır konserve yaparım, yiyen bir daha yemek ister. Bir kere bile bozulmadı yaptığım konserve.

Aslında konserve yapmak ve konserve yapımını öğrenmek gibi bir niyetim yoktu ama sohbetin bu kısmında şöyle denmesi gerektiğine karar verdim:

– Demek ki siz için püf noktasını kapmışsınız komşum. Herhalde kendinize has bir yönteminiz var.

Böyle bir söz duymak için çok sabırsızlanıyor olmalıydı. Yaptığı harika konserve, tarifini, bugüne kadar bir

sürü kişiye öğretmişti ve bu sırrı severek bana da verebilirdi. İçimde bıyık bükerek, alaylı bir tebessümle bana bakan öteki bene aldırmadan komşumu dinlemeye başladım. Tamam, aslında bu uzun konserve tarifini dinlemek için hiç de istek duymuyordum, ayrıca konserve yapmayı da düşünmüyordum ama düşündüğüm her şeyi muhatabıma söylemek zorunda değildim ki... Üstelik, söylediğim her şeyin doğru olması gerektiğini, her doğru şeyi söylemenin ise benim vazifem olmadığını bilenlerdendim.

Yüreğimdeki insan varlığına karşı duyduğum saygı, beni, karşımda kim olursa olsun, nelerden bahsederse bahsetsin dikkatle dinlemem ve onu önemsemem gerektiğini söylüyordu. Karşımdaki çok iyi niyetli bir insandı, komşumdu ve bana bir şeyler anlatmak istiyordu. İsteddiği, bana bir şeyler öğretmekten öte, kendini bana anlatmak ve bu anlatımın sonunda kendini daha değerli hissetmek arzusu olsa bile, bunun hiç kimseye bir zararı yoktu ki.

Gözlerine diktiğim gözlerimin derinliklerine bakarak fasulyeleri nasıl temizleyip pişirdiğini anlattı. Sonrasında işin çok önemli bir sırrı vardı: Kavanozların kapaklarını kapatmadan önce, onları iyice kaynatmak gerekiyordu. Kaynamış suyun içindeki konserve kapakları, su soğumadan maşayla alınıp, kavanozlara kapatılacaktı. Konunun burasında cidden şaşırılmışım. Böyle bir şeyi daha önce hiç duymamıştım. Acemiliğimden ve bilgisizliğimden hiç utanç duymayarak sordum.

– İşte bunu hiç duymamıştım. Kapakları neden kaynatıyorsunuz?

Uzmanı olduğu konuya ilişkin bir soru almak komşumu iyice memnun etmişti. Herkesin pek bilmediği bir konuya hakim olmak onu iyice mutlu etmişti.

– Duymaman normaldir. Bana da bunu rahmetli annem öğretmişti. Eski kadınlar gibisi var mı? Her şeyin en iyisini onlar biliyordu vallahi. Kapakları kaynatmazsak kavanozlara iyice yerleştiremeyiz. Kaynatıyoruz ki, kavanozlara iyice otursunlar.

Isının maddeleri genişletmesi konusuydu bu ve konserve yapımında başvurulan yöntem gerçekten de hari-kaydı. Kapaklar, kaynama sonucu genişliyor, soğuduktan sonra da kavanoza çıkmamak üzere oturuyorlardı.

– Bu harika bir yol, diyerek takdirimi belli etmekten kendimi alamadım. Bu yolla zehirlenme falan engelleniyor demek ki...

Komşumun gözleri ışıltılı ışıltılı parlıyordu. Muzaffer bir kumandan edasıyla konuşmasını sürdürdü:

– Tam da dediğin gibi işte... Bu yolla yaptığım konservelerim Allah'ın izniyle iki sene bile dursalar bir şeycikler olmaz.

Bütün alıcılarımı açarak kendisini dinlememden komşum o kadar memnundu ki, hep konuşmak, hep anlatmak istiyordu. Aslında devamlı kendi konuşuyor olmasına rağmen, boşalmak, anlatmak onu o kadar mutlu etmişti ki, “Keşke daha önce tanışsaydık, sohbetinize hiç doyum olmuyor.” dedi. Aslına bakılırsa komşum yalnız değildi. Apartmandaki diğer komşulara da samimi bir şekilde girip çıkıyordu. Ama benimle yaşadığı anlarda tamamıyla vericiydi, doğurgandı ve bundan da çok mutluydu. İnsanları mutlu etmenin aslında ne kadar ucuz ve kolay olduğunu düşünerek tebessüm ettim. Yüzümde yayılan tebessümü, kendi yoruma katılmama yoran komşum iyice hararetlenmişti.

– Bak, ne olur çekinme, ben de beklerim. Haberli habersiz, hiç fark etmez. Sıkıldın mı çık gel, sohbet ederiz.

“Haber vermeden bir yerlere gitmekten hiç hoşlanmam ama size gelmeyi ben de isterim” diyemedim. Üstelik “Sıklıkmaya nasıl vaktim olsun” da diyemedim. İçimde kısı kısı gülene aldırmadan, kendimce samimiyetle cevap verdim:

– İnanın ben de isterim görüşmeyi. Uygun bir zamanda önceden haber verir, bir rahatsız ederim sizi...

Hararetle, mümkün olan en uygun zamanda beklediğini söyleyerek bana veda eden komşumu uğurlarken, onun ilk geldiği anlarda hissettiğim zoraki memnuniyet için utanç duyuyordum.

Ayaklarımı uzatarak bir keyif çayı içememiştim ama sonuçta yine pekala dinlenmişim. Neriman Hanım’ın samimi hali ve paylaşımı, bedenime bedel, ruhumun yorgunluğuna tatlı bir esinti vermişti.

Bardakları ve tabakları toplayıp mutfak lavabosuna koyduktan sonra, yorgun biten bir günü uğurlamak için pencerenin kenarına oturdum. Hızla kısalan günler, yaklaşmakta olan kış mevsiminin en manidar habercisiydi. İnsanın içine tatlı bir ürperti salan serin sonbahar rüzgarı, ortalığın kararmasıyla biraz daha sertleşince, pencereyi ve perdeleri kapatıp, televizyonun karşısındaki koltuğa geçtim. Kızımın oğlum, odalarında hararetle bir oyuna dalmışlardı herhalde. Heyecanlı konuşmalarını oturduğum yerden duyabiliyordum.

Nedendir bilinmez, herkesin aksine kocam cumartesi günleri biraz daha geç gelirdi eve. Halbuki işten her gün olduğundan daha erken çıkardı. Belki de benim temizlik günüm olduğunu bildiği için özellikle geç kalıyordu. Ortalıkta dolaşan temizlik bezlerinden, toplanmış halılardan oldum olası hoşlanmazdı. Ortalığın döküntüsünden

duyabileceği rahatsızlığa karşı kendini korumaya alıyordu besbelli. Onun, kendisine rahatsızlık veren her şeyden kendisini nasıl korumaya aldığını düşündüğüm zamanlarda yüreğime bir hüznün çökerdi.

Kocam aslında hiç de kötü bir insan değildi, hatta pek çok üstün vasıfları vardı. Mesela hiç yalan söylemez, verdiği sözü de mutlaka yerine getirirdi. Bir insanda mutlaka bulunması gerektiğine inandığım bu iki vasıf onda tam anlamıyla vardı. Ama galiba birçok kadın gibi ben de biraz duygusaldım ve daha ince beklentilerim vardı. Ayrıca ben, her şeyi içine alan, koruyan tabiat gibi, doğurgan, verici, sevgi doluydum. Damarlarımdan kan yerine sevgi akıyordu belki de.

Yüreğimden dellenmiş dereler gibi çağıl çağıl akan sevgiyi, güzel olan, daha doğrusu güzel bulduğum her şeye akan sevgiyi durdurmak için hiç gayret göstermemiştim bugüne kadar. Neden durdurayım, ondan hiç rahatsızlık duymadım ki. Rahatsızlık duymak bir tarafa, sevmeyi, sevgi halinde olmayı hep sevdim. Çünkü sevmek bana daima mutluluk verdi. Mesleğime belki de bu yüzden aşık-tım. İnsan varlığına, hele gencecik, yeni oluşum halindeki insan varlığına bir şeyler verebilmek, ona bir şeyler katabilmek için ille de sevmelisiniz. Onları sevmeden yüreklerine girmeniz mümkün değildir. Yüreklerle girmeden de onlara bir şeyler katmak imkansızdır. Damarlarınızda kan yerine sevgi akarsa, o gencecik yüreklerle sırf göreviniz olduğu için buluşmazsınız her gün. Onların gepge-niş dünyalarından bir şeyler alabilmek için sadık bir mürit gibi dizleri dibine çöker, çağlayan gönüllerine ağzınızı dayar, oradan akanları soğurursunuz. Soğurma esnasında, bir taraftan da onlara bir şeyler aktarmaktasınızdır. Ancak

siz, onların karşısında durduğunuz ve anlatma konumunda bulunduğunuz için, görünürde hep sizin verdiğiniz sanılabilir. Hatta çoğunlukla öyle sanılır. Fakat ben inanıyorum ki, onların eğitiminden geçmeden, yüreklerini tarayıp oralarda misafir olmadan, onlara gerçek anlamda hiçbir şey verilemez.

Ben böyle coşkun duygularla yaşarken, kocam sanki kaloriferli bir ev gibiydi. Hiçbir odasında, hiçbir köşesinde bir farklılık bir heyecan yoktu. Mutlaka kalbinde sevgi vardı ve başkalarının iyi olmasını istiyordu ama bu doğrultuda eyleme geçirilmiş bir çabası yoktu. Üstelik benim bu duygularıma katılımı da o kadar sığıdı ki, sonu gelmez heyecanlarımın bir duvara çarptığı hissine kapıldığım ilk andan beri, artık onu bu duygularıma ortak etmiyordum. Ama önemli noktalardaki kazanımlarıyla, hayat yolculuğundaki tek arkadaşım oluşuyla, yavrularımın babası olmasıyla kocamı seviyordum ve genel olarak onunla mutluydum.

Yüreğime böyle hüznün çöktüğü sıralarda, sızlayan burunumun arkasından gelebilecek gözyaşlarını duruma göre ya salıverirdim, ya da kendimi dağıtırdım. Kocamla hayatın her noktasına ilişkin ideal bir paylaşım içinde oluyabilirdim ama benim çocuklarım ve öğrencilerim vardı. Sevginin ve paylaşımın en güzelini onlarla yaşıyordum. Bu yüzden, yüreğime zaman zaman hüznün çökse de, ağlamaya sızlamaya hiç gerek yoktu. Sonuçta, bu dünyada mutlak mutluluğu yakalayabilmiş insan yoktu ve benim gönlümü burkan da öyle çok büyütülecek bir sorun değildi.

Gün boyunca, iki taraflı koşturmaktan yorgun düşmüştüm. Kocamın gelmesini beklerken hem dinlenip, hem de haberleri dinleyecektim. Haberler henüz başla-

mıştı. Uyuşuk bir şekilde kanalları gezmeye başladım. Hiçbir yerde, beni saran bir şey yoktu. Sonunda bir yerde karar kıldım. Zihnim tamamen uyanıktı ama tatlı bir rahatlıkla gevşeyen bedenimi canlandırmak için hiçbir çaba da sarf etmiyordum. İlerleyen dakikalarda bir alt yazı geçti: “Türkiye’nin emekli olan ilk hayat kadını... Az sonra...” Yürek titreşimlerim artmıştı. Tembelce dinlenmesine izin verdiğim bedenimi hafiften kıvıltıttım.

“Az sonra”, söz konusu kadın ekranda belirmişti. Saçlarının gerçek rengi nedir bilemiyordum ama onları kanarıya sarısına boyamıştı ve ensesinden küt kestirmişti. Hayatının dramasını oynarken kanal kanal eşilen alını, kaküllerle kapatılmıştı. Ekranda belden yukarısı görünüyordu, bu yüzden vücudunun tamamı hakkında söyleyebileceğim bir şey yoktu ama orta boylu bir kadın olduğu anlaşılıyordu ve kendince şık giyinmişti. Yorgun bedenimi ani bir refleksle diriltten ve ekrana çivileyen; yüreğimin üstüne de Ağrı Dağı büyüklüğünde bir yük bindiren şey kadının yüzü, yüzünde de gözleriydi. Makyaj hileleriyle aksini ispatlamaya çalışsa da, solgun bir teni vardı. Dahası, yorgun bir usanmışlık, bitkinlik; yılgınlık yüzünün her karesine yerleşmiş, hatta kazınmıştı. Yer yer çekilmiş dişlerinin bir kaplama bile yoktu ve bir mağara gibi görünen ağızda çaresizce dolanan dili, konuştuğça, dökülmüş dişlerinin oyuklarına girip çıkıyordu.

Düzgün burnunun nihayetinde duran ve iki koyu çukurun içinden bakan gözleri ise gerçek bir dramdı. Bütün ferini yitirmiş, hayatta ışıltıyla bakabileceği hiçbir manzara kalmamış, özlemlerle yolunu gözleyebileceği hiçbir sevdiği, sevdiceği yoktu bu gözlerin. Karanlık bir kuyudan karanlık bir gökyüzüne bakıyormuşçasına amaçsız, umar-

sız, yorgun gözler... Kopkoyu bir karanlıkta yaşanmış kah-
rın, teninin her kirlenişinde ruhunun yediği ağır darbele-
rin ve bir lağım çukuruna giriş çıkışın acı anlatımı, bu ka-
dar açık, bu kadar net ve bu kadar çarpıcı olarak daha na-
sıl verilebilirdi ki?.. Karanlık kuyulardan, karanlık semala-
ra bakan iki yuvarlak... Işığını, umutlarını, büyüsünü kay-
betmiş, ruhuna açılan ve orayı olanca derbederliğiyle gös-
teren iki pencere...

Onda, benim gördüklerime mukabil, görünen bir şey
daha vardı: Belli belirsiz dudaklarına oturmaya çalışan bir
tebessüm. Ruhunun feryatlarından tebessümünün sesi-
ni işitmek pek mümkün görünmüyordu ama yine de kır-
mızıya boyanmış dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm
vardı işte. Kadının karşısındaki medya mensubu:

– “Hayat kadınlığından emekli olan ilk kadınsınız. Bize
neler söyleyeceksiniz, neler hissediyorsunuz?” dedi.

Kendisine sorulan soru karşısında biraz afalladı kadın.
Kırmızıya boyanmış dudakları biraz daha aralandı. Du-
daklarındaki bu aralanış, tebessümden ziyade yoğun bir
şaşkınlığın, afallamanın ifadesiydi. “Bize neler söyleyecek-
siniz, neler hissediyorsunuz?” Böylesi bir soru belki de ha-
yatında ilk defa sorulmuştu ona.

Gözünü dünyaya açtığı günden beri adımlamaya baş-
ladığı hayat merdivenlerinin basamaklarında hoyratça ır-
galanmıştı ve hiçbir zaman ne düşündüğü, ne hissettiği,
neyi umut ettiği sorulmamıştı. Nasıl ve ne şekilde oldu-
ğu önemli değildi. Bedeni ilk olarak bir şekilde kirletildik-
ten sonra, iğrenç bir paçavra gibi kaldırımlara terk edil-
mişti ve neler hissettiği hiç sorulmamıştı. Yine neler his-
settiği ve ne düşündüğü hiç sorulmadan ailesi tarafından
“kötü” ilan edilmiş ve hayatın acımasız çarklarına bırakıl-

mıştı. Sessiz feryatlarla esir edildiği yatağa her girişinde ve çıkışında da durum değişmemişti. Ona dokunan herkes, hayvani duygularının meyvesini onda bırakmış, ondaki güzel olan ne varsa farkında olarak veya olmayarak alıp götürmüşlerdi.

Böylesi bir tempoyla yaşadığı hayatta artık kırk yaşına gelmişti, işindeki albenisini büyük ölçüde kaybetmişti, yarı yarıya ağaran saçlarını kanarya sarısına boyamıştı, allığın ve makyaj hilelerinin artık çaresiz kaldığı bir tükenmişlik anındaydı ve birileri, parlak ışıkların karşısında ona neler hissettiğini soruyordu. Koyu karanlık kuyulardan karanlığa bakan gözlerinde, ürkmüş bir ifade vardı ve bir mağarayı andıran ağzında, çaresizce, çekilmiş dişlerinin boşluklarına kayan dili, umutla seslendi:

– Ne diyeyim, çok mutluyum.

Etrafında var olan her şeyden soyutlanmış bir biçimde koltuğumda çivilenmiş otururken, yorgun sesi yüreğimdaki boşluklarda bir kere daha yankılandı: “Çok mutluyum...” Gözlerimi gözlerine diktim. Belki, yaşadığı karanlıkta bulduğunu söylediği mutluluğu bulmayı nasıl başardığını anlatırdı. Birçoğumuzun ışıltılı yuvalarımızda bulamadığımız, peşine düşme zahmetine bile katlanmadığımız, katlanamadığımız mutluluğu, yaşadığı o karanlıkta, o çamurda nasıl bulduğunu anlatırdı belki. Ekrandan yansıyan fersiz gözlerine diktiğim gözlerimden rahatsızlık duymadı. Aksine bakışlarıyla beni iyice kendisine hapsetti. Sonra kemikli parmaklarıyla kanarya sarısı saçlarını düzeltir gibi yaptı ve konuşmaya başladı. Sesinin tınısında yeni bir umut, bir neşe, bir farklılık vardı sanki.

– Dedim ya, mutluyum. Bizimkisi belki işten bile sayılmaz ama memnun olmasam da ben bu işi yapıyorum

sonuçta. Yaptığım pek doğru bir iş değildir, ben de bilirim. Ne yaparsın ki alın yazısı bu. Yazılmış bir kere, silemedim yazılanı. Ama bizim işimizin de bir namusu vardır. Böyleyim diye her şey bitmedi elbet. Yıllardır sigortalı olarak çalışıyorum. Yıllık izinlerimi hep Ramazan ayında alırım. Evime çekilir, orucumu tutar, namazımı kılarım. Hayat bu. Hayat beni bir yanlışın içine getirdi ama düpedüz tükenmedim işte. Emekli olunca yepyeni bir hayata başlayacağım artık, özgürce... temiz...

Gözlerime diktiği gözleri, yanaklarımdan süzülen yaşları görünce daha da hüznüldü. Çivilendiğim koltuğumda yaşlı gözlerle ona bakarken, “Ümidini kesmemiş, Allah’ın rahmetinden umudunu kesmemiş...” diye hıçkırıyordum. Medya mensubunun diğer sorularını cevaplar-ken de cevapladıktan sonra da gözlerini gözlerimden çekmedi. Neden sonra, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarına bakıp, rimellerinin akmasına aldırmadan o da ağlamaya başladı. Sonra, beyaz camın ötesindeki biriyle karşılıklı ağlaşmanın nasıl gerçekleşebildiğini düşünmeye bile fırsat kalmamıştı ki o, etrafındaki insanları bırakıp tamamen bana yöneldi.

Bugüne kadar kimse ona “Neler hissediyorsun?” diye sormadığı gibi, belki de kimse onun için ağlamamış, derdiyle dertlenmemişti. Bir süre karşılıklı olarak ağlaştıktan sonra, gözyaşlarının yüzüne akıtığı rimelleri elindeki kağıt mendile sildi. Böylece soluk tenini kapatmaya gayret eden allık da uçup gitmiş, korunmasız kalan soluk, fersiz teni acıyla bağırma-ya başlamıştı. Belli ki uzuvlarının feryatlarına alışkındı. Teninin feryadı da ne ki? Kendini, kendi dışında yıllardır nasıl hoyratça kullanıyordu, bu kullanımın tesiriyle nasıl feryat figan ağlıyordu ve o da yıllardır

bu ağlamaları dinliyordu. Teninin feryatlarını duymazlıktan gelerek elini bana uzattı. Ekranın camından bana uzanan kemikli ele pek de şaşırılmayarak baktım. Karanlık kuyulardan bu sefer bana bakan gözlerinde, yalvaran bir ifade vardı. Belli ki, kendisi için ağlayabilen biriyle dertleşmek, onunla bir şeyleri paylaşmak istiyordu.

– Elimi tutar mısın, dedi.

Bu çağrıya cevap vermemem imkansızdı. Bana, durduğu karanlık bölgeden “mutluyum” diye seslenen ve mutsuzluğumun hatasını yüzüme vuran bu insanın uzattığı kemikli eli tuttum.